

er altsaa ganske det samme Synspunkt, som Udvalgets Flertal her har gjort gældende. Det er over 40 Aar siden, at disse Udtalelser faldt; ikke desmindre er det blevet ved at gaa i den gamle Gænge. Der er ikke sket nogen som helst Forandring. Man kan derfor ikke fortænke det Mindretal, hvortil jeg hører, i, at vi se noget pessimistisk paa, hvad der skrives i Betænkningen. Naar det ikke tidligere har gjort anden Virkning end den, jeg her har omtalt, kunde det jo være, at det gik paa samme Maade med denne Betænkning, og at det blev Udvalgets Mindretals Syn paa Sagen, der blev det gældende, og saa blev Forholdet jo ikke synderligt bedre, end det er.

Det af os stillede Ændringsforslag under Nr. 14 gaar ud paa, at det Takstsystem, hvorefter grønlandske Produkter skulle indhandles, skal fastsættes paa Basis af de Priser, man faar for dem ved Salget med Fradrag af de Omkostninger, der paahviler dem. Vi erkende imidlertid, at man neppe vil kunne gøre et Spring op til et saadant System straks, og derfor have vi ment, at det ikke behøvede at træde i Kraft straks, men f. Eks. om 2 eller 3 Aar, idet man saa stadig væk hvert 3die Aar forandrede Taksterne efter de Priser, Varerne stode i, saaledes at man i den Tid, der gaar, indtil Bestemmelsen træder fuldt ud i Kraft, maatte have ringere Takster, der kunde betegne en Overgang fra det nuværende til det ny System. Det kan være, at denne Tidsfrist ikke er tilstrækkelig. Jeg skulde saaledes ikke have noget imod f. Eks. at gaa til en Tidsfrist af 6 Aar. Vi have imidlertid ment, at 3 Aar kunde være tilstrækkeligt. Saa er der den Bemærkning, som Udvalgets Mindretal gør om Grønlændernes Tilbøjelighed til at sælge alt for meget af deres Produkter. Det kunne vi ikke bedømme. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det ikke vil blive saaledes, men for at man skal være paa den sikre Side, have vi tænkt, at der kunde træffes Foranstaltninger derimod, og derfor have vi under Nr. 15 stillet et Ændringsforslag om, at af de Produkter, som indhandles hos Grønlænderne, skal der fra det ene Aar til det andet blive et vist Kvantum tilbage i Grønland efter Indenrigsministerens nærmere Bestemmelse. Det er i Grunden ikke noget nyt; det eksisterer den Dag i Dag; thi naar det sidste Skib er gaaet deroppe fra, indhandles der jo stadig væk Varer, som opbevares til næste Foraar. Det er altsaa i og for sig ikke noget nyt, der her foreslaas, men det skal

kun legaliseres. Denne Opbevaring skal indtil videre have et bestemt Formaal, og dette Formaal skulde da være, at Kommuneraadene, som jo have med Befolkningens økonomiske Interesser at gøre — de have jo f. Eks. med Fattigunderstøttelser at gøre, og som Følge deraf maa de kende Befolkningens økonomiske Forhold — hver paa sit Omraade skulle skønne over, om Grønlænderne til Trods for de Bestræbelser, der gøres, for at de ikke skulle sælge mere, end de kunne undvære, dog sælge mere, og skønne over, om Fangsten af Sælhunde maaske har været saa uheldig, at der ikke bliver noget tilbage, saa at der i Løbet af Vinteren kan opstaa Mangel. I saa Tilfælde skulde disse Varer sælges tilbage til Grønlænderne; Handelen skulde naturligvis ikke aflevere dem, men sælge dem tilbage til samme Pris som den, hvortil de ere indkøbte, med Tillæg af de Omkostninger, som den stedfundne Opbevaring har medført. Saaledes skulde Kommuneraadene sørge for, at Varerne kom tilbage til Befolkningen ligeledes ved Salg; og hvis der viser sig at være Trang til Stede, Fattigdom, som skal afhjælpes, maa Kommuneraadene naturligvis paa sædvanlig Maade afhjælpe denne Fattigdom. Derved mene vi at have raadet Bod paa det Forhold, som Mindretallet frygter for, at Grønlænderne virkelig sælge for meget. Naar en passende Del af Produkterne bliver opbevaret i Grønland — der er her Tale om Spæk og Sælskind — skal, saafremt der opstaa Mangel paa disse Produkter, Befolkningen først forsynes, før der skal gaa Varer her til København.

Dernæst havde vi tilladt os at stille Ændringsforslaget under Nr. 16, som angaar andre Erhvervskilder paa Grønlands Fastland; vi have her holdt os til Fastlandet og tage navnlig Sigte paa Minedriften, hvoraf der jo allerede foregaar en Del paa Grønland; der er jo baade Kryolitbrud og Graftbrud deroppe og i den senere Tid ogsaa Kulminer, og det kunde jo være, at der var mere af den Slags, som kunde være indbringende. Det er vel saadanne Ting, som Grønlænderne ikke selv ere i Stand til at udnytte — det mener jeg udtrykkelig bør slaas fast —, og som altsaa maa udnyttes paa anden Maade. Med Hensyn til disse Ting mene vi at burde slaa fast, at Kulminedriften bør drives af Handelen til Grønlands Befolkning og til Handelens egen Forsyning deroppe; den bør ikke komme i fremmede Hænder. Der er jo et saadant Klima deroppe, at jeg tror, det er en Velsignelse, at man har